

[Munch-Petersen.]

dens Madsen-Mygdal ønskede Nedsækering paa de laveste Indtægter, og med den „uvæsentlige“ Forskel, at Fascisterne ønsker Kapitalistklassens Diktatur, medens vi ønsker Arbejderklassens Diktatur. Men ellers er det naturligvis nøjagtigt det samme! Nej, man skulde vist nødtigt snakke for højt i denne Situation om, hvem det er, der gennemfører Nedsækeringer à la Madsen-Mygdal.

Netop naar det drejer sig om Tjenestemændene, er det paa sin Plads endnu en Gang at fremføre de Krav, som det er naturligt at stille for Tjenestemændene, naar man gennemfører en Rationalisering, søger at indskrænke Tjenestemændenes Antal, nemlig først og fremmest Kravet om 7 Timers Dagen med Bibeholdelse af den samme Løn og Kravet om Forbud mod Overarbejde og Forbud mod Dobbeltbeskæftigelse. Dette Forbud mod Dobbeltbeskæftigelse, maa jeg endnu en Gang understrege, skulde være et Forbud mod, at den samme Tjenestemand har mere end eet Arbejde, naturligvis ikke mod, at Mand og Hustru hver har sit Arbejde. Dette reaktionære Krav lader vi Socialdemokratiet stille; dette Krav betyder nemlig, at man gør Angreb paa Kvindernes Ligeberettigelse.

De menige Tjenestemænd vil ikke billige det, som sker her, selv om man gør det samme, som man gør inden for Fagforeningerne: man spørger nogle enkelte Ledere, men lader overhovedet ikke Spørgsmaalet gaa ud til Afstemning blandt de menige Medlemmer. Vi stillede, da Spørgsmaalet om de nye Afstemningsregler i Fagforeningerne var til Behandling her, et Forslag om, at Lovforslaget skulde ud til Urafstemning blandt Fagforeningernes Medlemmer, da det dog drejede sig om Fagforeningernes Medlemmer. Det turde man naturligvis ikke gaa ind paa, og det er ogsaa givet, at hvis det var kommet til Urafstemning, var det blevet forkastet af Arbejderne. Det samme gælder dette Forslag. Det kan ikke nytte, at man paastaar, at man har spurgt Tjenestemændene. Tjenestemændene er naturligvis imod dette, fordi de ikke har noget Hensyn at vise det kapitalistiske Samfund, og fordi det aldrig kan være en Pligt for nogen Del af Arbejderklassen at vise sin Solidaritet paa den Maade, som man skal efter den socialdemokratiske Recept, at vise sin Solidaritet saadan, at hvis nogen bliver skaaret ned, skal man ogsaa selv lade sig skære ned. Saa er man solidarisk! Jo, det er en køn Form for

Arbejdersolidaritet, man præker fra den Side! (Tilraab fra Tilhørerpladserne).

Første Næstformand (Vanggaard): Tilhørerne maa forholde sig i Ro, hvis de ønsker fortsat at overvære Forhandlingerne.

Munch-Petersen: Man haaber her paa, at Tjenestemændene ikke vil være i Stand til at føre Kamp. Det er jo netop det, der giver Kapitalistklassen Styrke til Angreb paa Arbejderklassen, at man haaber, det skal lykkes de socialdemokratiske Førere at hindre de forskellige Arbejdergrupper i at føre Kamp, og at man derved uden Modstand kan gaa fra Angreb til Angreb. Med Tjenestemændene har man endda den specielle Sikkerhed, at det er ulovligt at gaa i Kamp; Tjenestemændene har slet ikke nogen Strejkeret og mange af dem end ikke nogen Forhandlingsret.

Men denne Forskel mellem Tjenestemænd og andre Arbejderkategorier er ved at forsvinde, netop ved den Lighed, som man stadig skaber fra socialdemokratisk Side. I dette Tilfælde gaar Ligheden ud paa det, at naar det er Tjenestemændene forbudt at strejke, maa det helst ogsaa være alle andre Arbejdere forbudt at strejke. Men hverken Tjenestemænd eller andre Kategorier af Arbejderklassen kan lade sig fragte Strejkeretten eller kan i det lange Løb undlade at benytte dette Kampvaaben, som ogsaa er et Kampvaaben for Tjenestemændene.

Tjenestemændene i Frankrig og Østrig har vist, at Tjenestemænd kan gaa ud i Kamp. Det kunde jo tænkes, at ogsaa danske Tjenestemænd en Dag vilde forstaa dette. Ulovlig Kamp bliver det naturligvis, saaledes som de fleste af de Kampe, der vil komme, maa blive det efter alle de Lovregler, man gennemfører for at hindre Arbejderne i at gaa ud i lovlig Kamp.

Der findes ogsaa andre Former for Aktion. Jeg ved ikke, hvad Ministeren for offentlige Arbejder vilde sige, hvis samtlige Tjenestemænd paa Københavns Hovedbanegaard gav sig til pinligt at overholde det Reglement, som er foreskrevet dem. Det kunde være, der blev endnu større Raseri i hele Landet, end der er i Øjeblikket over, at vi overholder Forretningsordenen herinde, fordi det jo nok blev noget farligere, hvis Tjenestemændene paa Københavns Hovedbanegaard gav sig til at overholde Reglementet. Og naturligvis findes der forskellige andre Kampformer, hvorved Tjenestemændene kan tvinge deres Krav igennem,